

jubba wañaus olli ta selja körweraks rudjund; agga omast pikkast ellust teña muidu middagi waña põlwe ei kasa wõtnud, kui agga eksitufi ja pattufi, ja ta kehha olli tõbbest muljutud. Kurbusega mõrles ta taggasi, kus taewane Issa tedda, mitme nore põlwe sõbraga, esimest korda elloste laheme peale wiis. Parremat kät teaar jookseb sinna male, kus inimesed inge rahhuga ellawad, armuga teine teist aitawad, ja kus rõem ja walgus õitseb. Pahhemat kät teaar wiib te-käija wimast kurjuse kōbastesse ja pattude kurristikudesse, kus nõel-ussid süddant nārriwad. Teña wañad tuttawad ollid nüüd hāād majja-wañemad, ollid hāid lapsi kaswatanud ja Jumal olli neid kõikipiddi õnnistanud. Agga tedda ennast põlgas igga hā inimene, ja kahhatsemine waewas teña süddant, nago olleksid maud ja ussid rinnus māsamas. Ta tõstis silmad taewa pole üllesse, üks täht kufus taewast ja lõhknes ja kustus ma peal ārra. Ja ta ütles: „se on miño ello, mis ma isse ollen rojaseks teinud ja teotanud. Oh mo taewane Issa, pane mind weel ükskord selle esimese te-laheme peale! O tulle taggasi mo ilmajūta norus!“ Pimēda fitsa toa seinad rudjusid ta rinnad kōkku ja ta astus wälja. Nüüd nāggi ta, et weel üks teine teña kõrwas kās, teña ello-te-juht. Ta tundis tedda kül. Kül sa, armas luggeja, ka tedda tunned; kus siño elloste kahte aru lähheb, seisab ta so kõrwas ja nāitab sulle, mis te-aar pahhem, mis parrem. Willets ütles: „Mis sa ka weel tulle mind

waewama, mo pattud ja eksitused waewawad mind jo ülleliga; siño sū se eñamiste on, et kaelani patto porris ollen. Oh olleksid sa mind ikka kibbeda witsaga õige te peale kihhutanud!“ Agga te-juht wastas: „Kui miña sind allati õige te peale olleksin kihhutand, siis ei olleks sa inimese loom, sa olleksid miño ellajas. Ārra sa mulle ka süüd anna. Kui ma esimesel elloste lahmel inimest õppetan, ja kui ta mo juhhatamist ei tahha wasta wõtta, kas ma tedda kül ei rapputa, ja kui ta pārrastki kurje te-arusi kāsib, kas mo manitsused ārra jāwad, — kas ma sind mitte wallatuse kahhatsemisega ei olle pekšnud? Agga se on se assi — kui sa esimest ja teist korda miño nõuu olled põlganud, siis jāād sa ikka tuimemaks, et sa mo nāitamist selgeste eñam ei nāe ja kahhatfuse opa ei tunne.“ Te-juht affas lahkuma ja willets ūdis: „Ārra nüüd mind üksi jātta!“ Agga ta wastas minnes: „Siño te lähheb nüüd otsekohhe eddasi, miño ammet on otsas.“ Kui ta üksi südda-õ aeal seisib, affasiwad patto kujukud ta ees wirama ja ellema ja ta pōggenes nende eest tuppā. Agga siin nad weel eñam mõllasid ja tulline kāsfi ullatas ta jārrele. Sures mele arguses ja irmus ūdis ta: „Oh mo norus tulle taggasi, tulle weel ükskord taggasi!“ ja ta langes sure ālega nuttes oña sāngi peale mahha.

Ja norus tulli taggasi. Teña olli ue aasta õsel sedda rasket ja irmsat und nāinud. Ta olli alles noor mees, agga ta pattud ja